

D. Tóth Kriszta - Ébreszt?! Óra!

2014 március 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Megérintette a szívüket és az eszüket is” – írta a tanár?, a volt osztályf?nököm. És nekem akkor gördült le az utolsó k? a szívemr?l. Ezek szerint a „homecoming” jól sikerült.

És ?k is ugyanazt érzik, amit én: hogy eltelhet akárhány évtized, elkerülhet az ember bárhová és bárkik közé, ha valahová tartozol, akkor mindig oda is fogsz tartozni.

A volt iskolába visszamenni mindig felkavaró, legalább egy kicsit. Pláne oda, ahová majd’ harminc éve be sem tettem a lábam. Ahol az utolsó emlékeim egyike, hogy a nyolcadikosok nevében én olvasom föl az elköszön? szöveget, remeg? hangon, elfogódottan és óriási zavarban. Ahol életemben el?ször konfrontálódtam n?társammal egy fiú miatt, a földszinti lányvécében. Ahol megtapasztaltam, mi az igazi barátság, és azt is, hogy az ember szívét hogyan szabja miszlikbe a csalódás. Ahol megtanultam írni és olvasni, osztani és szorozni, beszélni és hallgatni.

Könnyet nyelni és a boldogságtól ordítani. Ahol kipróbáltam, milyen érzés hazudni, és rájöttem, hogy borzasztó. Ott volt minden a falak között, szinte hanyatt vágott, hogy mennyire nem múltam el onnan sem én, sem az összes többi gyerek, aki valaha oda járt.

Jó volt visszamenni a Berzsényibe. És átlagon felüli öröm, hogy az UNICEF Ébreszt?-óra Programját ott kezdhettek, Éva néni osztályában, az els? emelet 11-es teremben. A mi termünkben.

Nem sok minden változott, még a kibelezett m?anyag ember is ott figyelt a szekrény tetején, mint akkoriban. Kopottan, használtan, szomorúan. Az erd? él?világa virított a bejárat fölötti falon, és a vadonatúj interaktív tábla árnyékában meghúzódó hátsó szekrény polcain is ugyanazok a lombikok és kémcsövek porosodtak. De valójában nem ezért éreztem, hogy otthon vagyok ebben a teremben.

Hanem a gyerekek miatt.

Egyszer majd megírom, milyen pedagógusok voltak a szüleim, most elég annyi, hogy valószínűleg miattuk, az ?

nagyságuk miatt nem mentem tanárnak én is, mint a családban az előző két generáció. Nekem más lett az utam, de mivel a végzetemet én sem kerülhetem el, bizonyára törvényszerű volt, hogy előbb-utóbb, így vagy úgy, ott állok majd én is. Előttek.

Huszonhárom 14 éves kölyök előtt, UNICEF trénerként, felszerelve mondanivalóval, feladatokkal, kérdésekkel, játékokkal. Otthon voltam, és őket befogadták.

Befogadták az Ébreszt?-órát is. A programot, amit az UNICEF a magyar gyerekeknek fejlesztett, azért, hogy érezzék, milyen nagyon sokféleképpen lehet felnőni a világban, milyen sokféle lehet a gyereksors, és hogy van valami, ami őket mindannyiukat, mind a két és félmilliárd gyereket összeköti. Az, hogy mindannyiukat ugyanazok a jogok illetik meg. Jog az egészséghez, agresszió és zaklatás nélküli nevelkedéshez, oktatáshoz, játékhöz, tiszta vízhez, hátrányos megkülönböztetés-mentes élethez, szeretet családhoz, magánélethez. Vagyis: egy boldog és kerek gyerekkorhoz. Mert a gyerekkor egyszeri és megismételhetetlen, és minden gyerek szeretetre méltó, úgy jó, ahogy van.

Persze, és ez is lényeges, ha neked van jogod, akkor másoknak is. Ha te elvárod, hogy a te jogaidat tiszteletben tartsák, akkor neked is kötelességed tiszteletben tartani a másik ember jogait. Nem zaklatni, nem bántani, nem diszkriminálni, meghallgatni, megérteni, elfogadni. A jogok felelősséggel és kötelességekkel járnak. Ez így, együtt az Ébreszt?-óra.

A premier igazán jól sikerült. Az osztály tágra nyílt szemekkel hallgatta a szíriai menekült gyerekek történetét, elborzadt a beteg és alultáplált csecsemők láttán, jót vitatkozott a családon belüli erőszakról, és komolyan érdeklődött az internetbiztonság iránt, különös tekintettel a fészbukon vélt vagy valós barátokkal megosztott tartalmakra...

Egy tizennégy éves társaságtól nem lehet elvárni, hogy nyíltan ujjongjanak, mint a nyolcévesek. Trénerársammal mégis megkaptuk a legnagyobb bókot, amit egy felnőtt kaphat tőlük. Amikor a dupla óra közepén ki akartuk őket küldeni szünetre, az osztály egy emberként kért minket, hogy hadd maradjanak inkább és játsszunk, beszéljessünk tovább.

A tizenegyes terem egyik padjában, valahol középtájon, kis növésű, rövid, tüsi hajú, vagány kislány ült. Volt hangja és véleménye, nyugodt volt, mégis tele energiával. Ismerős volt nekem valahonnan, úgy harminc évvel ezelőttről. Lopva rápillantottam néha, és arra gondoltam, remélem, nekik sikerül. Építeni egy világot, amelynek lakói nem csak a korlátaikkal vannak pontosan tisztában, hanem azzal is, hogy hol tartják a csavarhúzó a lebontásukhoz.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló